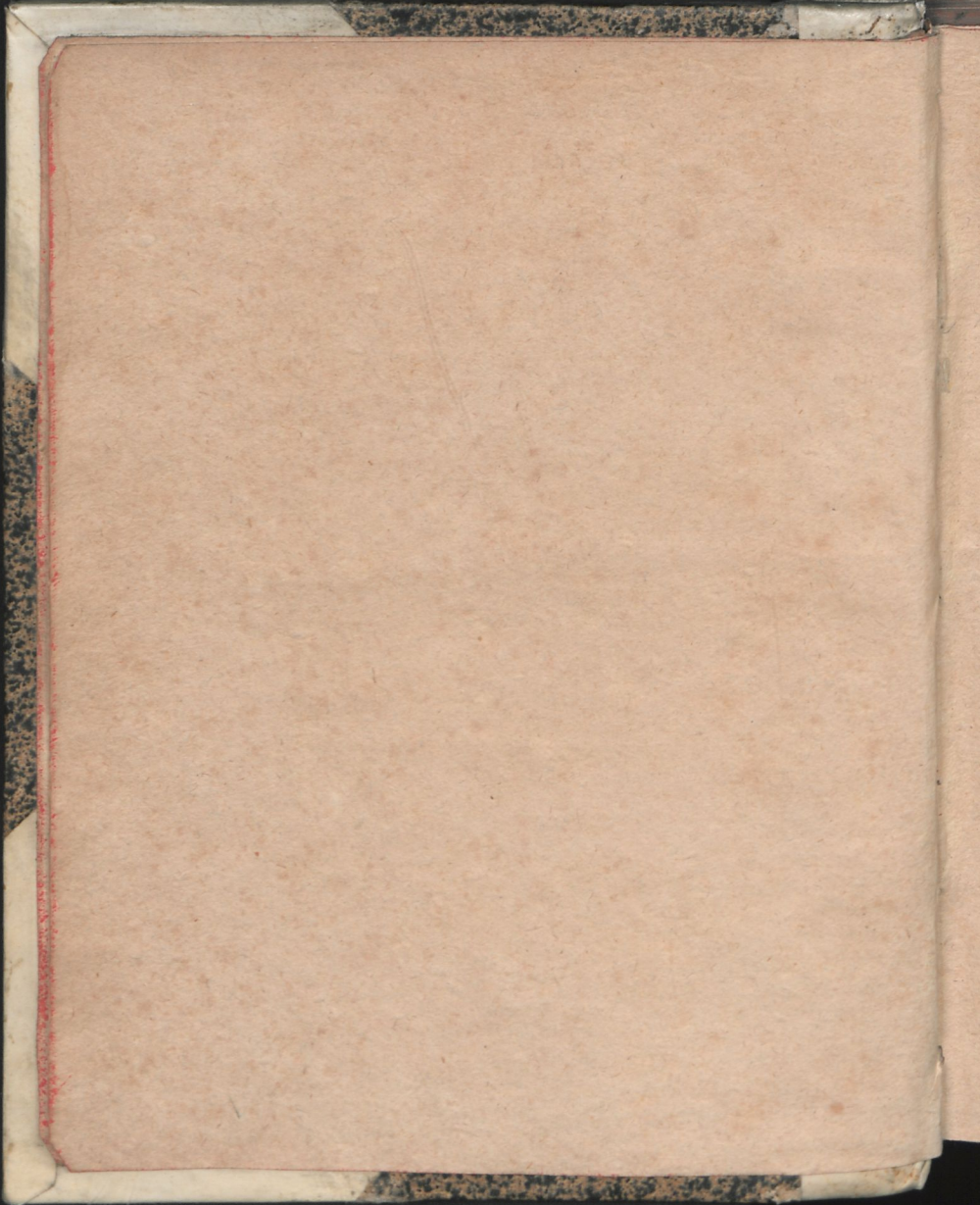
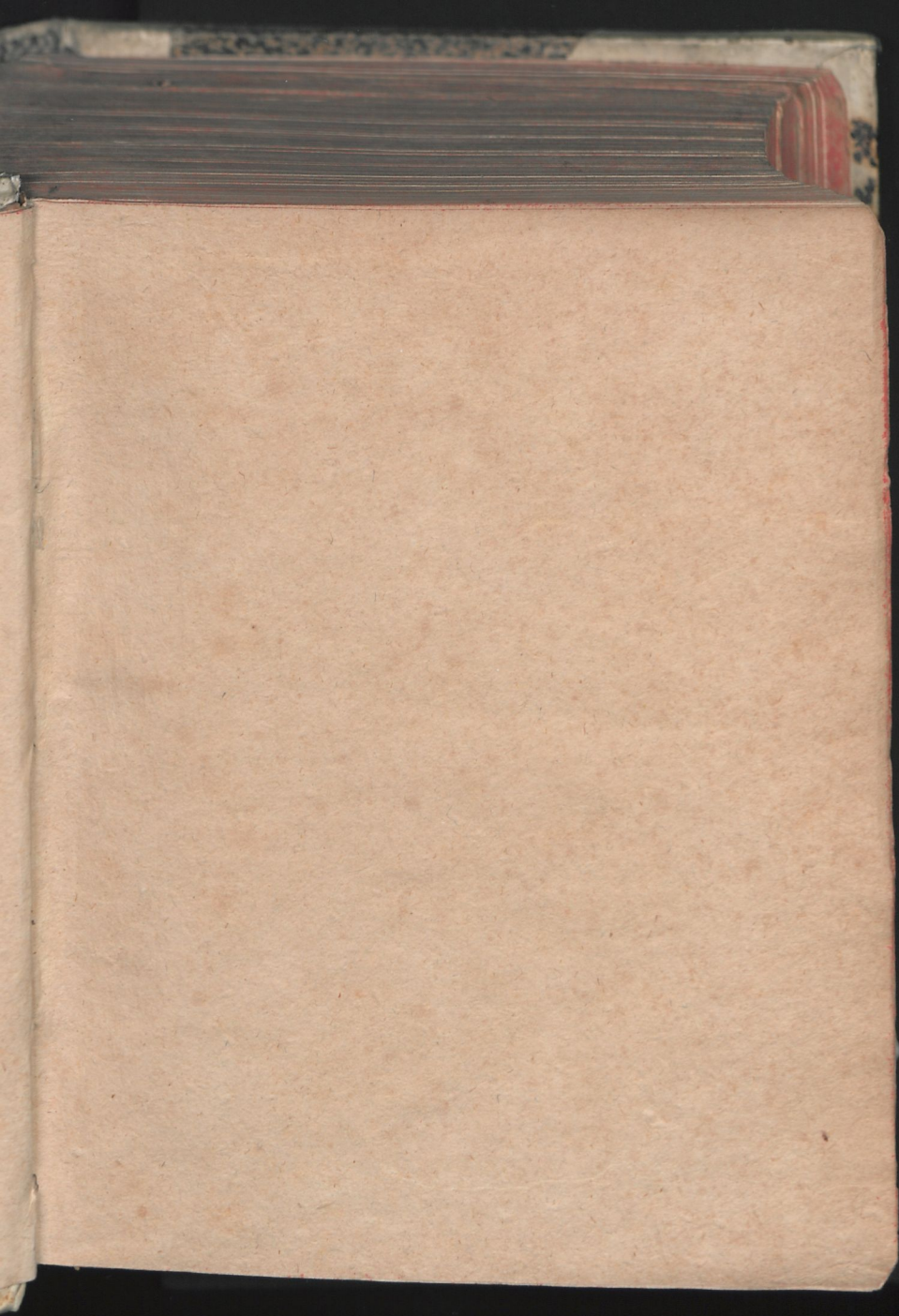

VII. N. 950.

9

DISSERTATIO JURIS GENTIUM PUBLICI,
DE

POSSESSIONE
EIVSQUE EFFECTIBVS
INTER GENTES,

QUAM,

DIVINA FAVENTE GRATIA
IN ILLVSTRI ACADEMIA MARBURGENSI
PRAESIDE

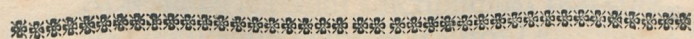
JOHAN. WILHELMO
Waldschmiedt /

V. J. D. PROFESSORE JURIS ET PHILOS.
PRACT. ORDINARIO,

AD DIEM 2. JUNII MDCCXVII. H. L. Q. S.
PUBLICÆ VENTILATIONI SUBMITTET

A. & R.

JOHANNES DE ZIEGLER,
SCAPHUSA HELVETIVS.

MARBURGI CATTORVM,
Litteris PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI, Acad. Typ.

DSSERTATIO JURIS GENTIUM PUBLICAE
DE

POSSESSIONE

INTER GENTES

DIVINA FAVENTE GRATIA

IN ILLUSTRI ACADEMIA MARBURGENSI
PRAESIDE

JOHAN WILHELMO

WILHELMO

V. J. D. PROFESSORE JURIS ET PHILOS.
TRACT. ORDINARIO.

AD DIEM 1. JUNII MDCCLXXV. M. A. R. S.
PUBLICE VERIFICATIONI SUBMITTIT

M. D. C. C. L. X. V.
JOHANNES DE SIEGLER

SCAPHUSA HELVETIVS

RECTOR UNIVERSITATIS MARBURGENSIS
MARBURGI CAESARIS
LIMP. PAULI PR. CAESARIS MARBURGENSIS

P R Æ F A M E N.

Inter alia complura, quæ superiori seculo Disciplinæ honestioribus accessere, incrementa, non minimum illud est, quod *Jurisprudentia Naturalis*, è tenebris in clarissimam lucem produci, & magis magisque excoli cœpit. In ipsa quoque prælaudatæ Disciplinæ cultura, qui partem illius, quæ *publica* est, doctrinæ Politicæ temerè olim admistam, repurgare, ac solidioribus principiis superstruere, professâ etiam operâ allaborârunt, egregiam planè præstiterunt operam. Quando autem eidem *Jurisprudentia Publicæ*, thema pro Specimine Academico selectum adscripsimus, non equidem ignoramus complures Viros Doctissimos

in ea sententia esse, ac si actiones Gentium inter se, nec publicæ, nec privatæ sed liberæ dicendæ sint; enimverò, ista libertas non obstat, quo minus controversiæ, quas inter se agitant populi liberi, quique in populis liberis summum imperium obtinent, publicæ dici queant, quatenus non suscipere illas, nisi publico auspicio, non persequi, nisi publico consilio, non expedire nisi publicâ auctoritate fas est. Publicæ, inquam, sunt, quia illis suprema in Republica, atque ad eò ipsius Reip. potestas publica originem, publica salus mensuram formulamque subministrant: nec de privatis civium patrimoniis, sed de Gentium nationumque publico dominatu disceptantur, ad quem populorum obsequia, provinciarum commoda, terrarum proventus, regionumque termini pertineant. Nihil proinde mutamus; quin potius, Jura in Natura radicata, quæ inter Gentes peræquè custodiuntur, indeque recepto passim *Furis Gentium* nomine indigitantur, quatenus negotiis & controversiis diversas Gentes intercedentibus, moderandis præstituta sunt, non minus *publica* esse arbitramur, quàm quæ statum

✿ 5 ✿

tum ac contextum unius ejusdemque civita-
tis attinent. Et nunc, Divinò imploratò au-
xiliò, rem ipsam statim aggredimur.

Q. D. B. V.

Uemadmodum Gentes universæ orbem
veluti urbem communem habitant at-
que patriam, & Jus in natura positum,
non solum hominibus singulis præscri-
ptum, sed etiam inter Gentes diversas
vim suam, longè latèque patentem,
efficaciter exserit: ità quoque præcepta
æterni illius Juris, non solum qua singulos obligant, sed
etiam quatenus in multitudine collectos respiciunt, ubique
ferè eadem sunt; ut ut pro circumstantiarum varietate, alia
atque alia Juris regula non raro applicanda veniat. Idem-
que exemplo *possessiois*, de quâ intuitu Gentium integra-
rum in præfens acturi sumus, plenius apparebit. Priusquam
verò destinata componamus, non abs re erit, de possessione
ejusque origine generalia nonnulla præmittere.

§. II.

Ea nimirum Sapientissimi Creatoris provida fuit cura,
ut naturam hujus universi, (à perfecta omnibus numeris ab-
solutaque elegantia Latinis *mundum*, ab ipso ordine, quo ni-
hil ornatius, Græcis *κόσμος*, velut ornatam quandam ordina-
tionem dictam) ità instrueret, quo ex tanto, tamque con-
summata artis opere, summus & omnipotens artifex: ex
produ-

productione rerum in suo pondere, numero & mensura justissimis, architecti mens immensa: ex elementorum mita temperie, vis suprema: ex motuum caelestium certa vicissitudine, ac stabili lege, motor ipse immotus: ex pulchritudine, elegancia & bonitate rerum omnium, unum solum bonum, fons omnis bonitatis, inde derivata, elucesceret. In primis verò ex humani tam corporis, quam animi admirandis, auctor omnium DEUS, manifestè spectatur. Omnes denique res creatas in scitissimo suo ordine sapientissimè ipsis praestitutos suos habere fines, quotquot nostrum ad spectandam artificiosissimam mundi machinam oculos attollunt, agnoscunt omnes. Dum verò hominem, *mundi civem*, externis auxiliis indigentem, in id periturum, nisi rebus extrinsecè assumtis uteretur, eadem Divina sapientia creavit, satis ipso factò declaravit, noluisse ut frustra periret, sed, ut reliquis creaturis uteretur, in quantum illa ad noxam avertendam & commodum hominis promovendum facerent omnino voluisse: atque adèd res creatas, ut bonas & pulchras, ita homini utiles, & praeter Divinam gloriam, ut humanis necessitatibus inservirent, potissimum conditas esse, sicque à Creatore (cujus absoluto dominio subjecta) ejusque concessione demum procedere, ut homo eas occupare & usibus suis applicare licitè possit.

§. III.

Proindeque initium possessionum humanarum, ab actuali & corporali detentione, cum animo sibi habendi conjuncta, unicè arcessendum est; & sicut Divina effecit concessio, ut licitè res occupemus, ita occupatio ipsa voluntatis, indeque procedentis facti humani opus est. Quando autem ad ipsam possessionis definitionem propius nunc accedimus, diversis

diversis illis significationibus, non immorabimur, quas vocabulum hoc apud JCros, Romanos imprimis, patitur, dum v. gr. præter detentionem cum animo sibi habendi conjunctam, pro qualibet detentione cum restituendi facultate conjuncta, vel etiam pro nuda rei custodia, nec non pro ipsa re possessa immobili sumitur, quæ quidem vocabuli ambiguitas difficilem possessionis definitionem aliàs reddit. Quin potius ad primævam *possessionis* originem & quatenus dominia rerum inde coeperunt, unicè respicientes, eam describimus, quod sit: *facultas naturalis rem corpore tenendi, cum animo sibi habendi.* Duo nimirum sunt, quæ ad possessionem conjunctam requiruntur, facultas naturalis & animus tenendi, eaque, in actum deducta, omnem illius formam absolvunt. Prout enim animus, qui facta distinguit, possessionem omnino omnem in tantum animat, ut cui is deest, agrum v. gr. possidere non magis videri queat, quam lapis agro incumbens, aut viator transiens, nudumque factum à mentis directione haud procedens, conditionem rei, in quâ est, mutare non valet, eoquæ ante omnia voluntas rebus utendi, easque ut nostras possidendi, nostrisque usibus asservandi præcedat necesse est, & hoc intuitu, *sine affectione tenendi, non magis quem possidere, quam si dormienti in manum quid positum sit, rectè pronunciat l. i. §. ff. de acqu. vel amitt. poss.* Ità vicissim, voluntas illa in animo retenta, intuitu aliorum hominum nihil operari posset, indeque ut factum detentionis, ceu signum animum declarans, occupationi aut translationi possessionis accedat, eamque perficiat omnino requiritur. Id quod ipsa vocis proprietates quoque arguit, quæ ex verbis *posse & sedere* composita est, sicque per *possessionem*, ceu speciem præcipuam, omnem corporalem detentionem exprimit. Unde simul apparet, eam possessionis indolem esse, ut in se spectata

spectata meri facti sit, ita ut injustissima quoque possessio, & qua mera injuria est, verissima tamen possessio sit, & invasores, alique male fidei possessores, scientes, rem ad se non pertinere, verè tamen & plenissimè possideant. Quanquam enim ipsa facultas rem ejusque possessionem occupandi, ceu supra vidimus, juris permissivi & à DEO concessa sit, ipsum tamen factum hominis, quò mediante jus concessivum applicatur non juris, sed res facti est, cum non à parte concedentis, sed apprehendentis interveniat. Eidem tamen jus applicatur, & re ad judicem vel arbitrum delata, ceteris paribus, remediis juris, ad instar juris defenditur, quoad de jure cognitum ac decisum fuerit. Etenim jure adhucdum dubio ac controverso, naturali ratione planè necesse est, spatium aliquod indulgeri, quo explorari & inquiri jus controversum possit, rem verò interea non mutari, sed in eodem statu relinquì, adeoque eum, qui tenet, interim in possessione defendi, quoad de jure constet, ipsa æquitatis ratio postulat. Indeque quòd possessio ex jure mutuetur, dicitur in *l. 49. de Acqu. & amit. poss.* Vid. illustr. Cocceji *Dissertat. de jure ejus quòd facti est. sect. 3.*

§. IV.

Quando autem solidè doctus Huberus *de Jure Civit. Lib. 2. sect. 4. cap. 6.* possessionem per detentionem rei corporalis, cum animo sibi aut alii rem habendi definit: ad dens, etsi coloni, commodatarii, usufructuarii, magis in possessione esse, quàm possidere dicantur, eos tamen rem tenere cum hoc effectu, ut illis ante finem jaris, quòd in rebus habent, eripi nequeant, nihilque adeò obstare, quo minus possessio ipsis adscribatur, cum jus possessionis ad pacem generis humani maximè pertinens, id potissimum operetur, ne cui

ne cui res possessa, priusquam liqueat, alterum habere jus potius, eripiat; ejusmodi verò jus potius, commodatarios, colonos, reliquosque alieno nomine possidentes, non modò præ extraneis, sed etiam præ dominis res suas repetentibus, ante finem juris, ad usum, aut detentionem, sibi concessi habere. Hæc omnia tamen iis, quæ s. præcedente posuimus, parum obstant, præterquam enim, quòd cuncta eò redeant, utrum vocabulum possessionis, in sensu latiori, pro nudà detentione accipi queat, in quò nemo facillè refragabitur, sufficere nobis potest, quòd coloni, commodatarii, creditores, reliquique rei alienæ possessores alium rei dominum agnoscere necessum habeant, ut ut pro tuitione juris sui, detentionem rei in se sèa derelinquere nec velint, nec peraqùe teneantur. Ut jam non dicamus, usufructuarios, ut & creditores intuitu pignorum, non satis rectè detentorum reliquorum classi adscribi, quippe qui non nudam saltèm detentionem, sed possessionem cum jure in rem ipsam competente conjunctam habent. Proindeque divisioni possessionis in naturalem & civilem, quam Huberus ibidem addit, heic loci non immoramur; nec quousque singuli possessores privati, intuitu tam bonæ, quàm malæ fidei teneantur, nunc quidem prosequimur, quin potius ad Gentes integras unicè intenti, quid circa eas, quoad possessionem vel acquirendam, vel retinendam, vel recuperandam juris sit, paulò plènius dispiciamus.

§. V.

De possessione itaque intuitu Gentium integrarum hïc acturi. Gentem non ut scopas dissolutas, ex multis hominibus consistentem, nullo civilis imperii vinculo colligatam consideramus, quin potius eò nomine multitudo hominum

B

minum

minum ordine imperantium & parentium constans, quæ Politicis Respublica audit, atque adeo civili imperio animata est, indeque persona moralis dicitur, hinc unice indigitur. Ubi quidem primo loco illud prætermittere non possumus, quod Grotius *de J. B. & P. Libr. II. cap. 3. §. 19. num. 2.* asserit, interdum primas acquisitiones à populo, aut populi capite ita fieri, ut non tantum imperium, cui jus illud eminens inest, sed & privatam plerumque dominium primum populo, aut ejus capiti, quærat, post deinde particulatim ita fiat distributio, ut tamen singulorum dominium, ab illo priore imperio dependeat, si non ut Jus vasalli à jure senioris, aut jus emphiteutæ à jure proprietarii, tamen alio quodam tenuiore modo. Non equidem restagamus, tale quid aliquando contigisse, eoque exemplum Germaniæ populorum sub antiquissimo ævo, quod allegat, pertinet, de quibus Tacitus refert: *quod agros pro numero cultorum universi occupaverint, eosque mox inter se secundum dignationem partiti sint.* Idem quoque à Francis aliisque Germaniæ populis medio ævo factitatum fuisse, constat. Quando autem Grotius *d. l. cap. VIII. §. 9.* addit: si id, quod plerumque fit, respicimus, prius populos terras occupasse, nec imperio tantum, sed & dominio, quam in privatos agri describerentur, in eo ipsi assentiri non possumus, ut ut enim vel maxime largiamur, ex patribus familiarum paulatim Reges fuisse factos, magis tamen naturale, indeque facilius conjectura est, coituros in societatem suas jam habuisse possessiones, & ex occupatione aliove titulo quaesita bona aliqua, quam planè nulla. Certè idipsum adeo universale non est, ut regula aliqua pro stabiliendis juribus majestaticis minoribus, à Grotio *d. l.* ex hoc capite efformari poterit.

S. VI.

Priusquam vero ad alia pergamus, ante omnia dispi-
ciendum erit, quam relationem summa potestas, quæ Gen-
tem, in Remp. collectam, animari diximus, ad terrarum,
nec non populorum nationumque possessionem habeat?
Ubi quidem pro certo collocamus, jus illud, quod DEUS
in terrarum orbem hominibus concessit, non tantum singu-
lorum dominia producere, sed etiam ad publicam tutelam,
& juris atque justitiæ administrationem comparata imperia
sustinere. Etenim impleto hominibus terrarum orbe, im-
perium neque communi omnium per universam terram di-
spersorum consensu, uni summo inter homines imperanti un-
quam delatum est, nec deferri ullâ ratione potuit, cum nec
decreta, si vel maximè uni populo ejusve rectori committe-
rentur, ad omnes terrarum partes deferri, nedum ubique lo-
corum ad effectum & executionem perducì possent. Inde-
que ipsa naturæ necessitas eò rem deduxit, & homines ade-
git, ut partes magnæ illius societatis fierent, atque in plures
civitates, certis terrarum finibus & regionibus circumscriptas
concederent, quarum singulæ suum πολιτεῖα, summum-
que imperium intra fines istos continerent. Eoque intuitu
illa imperiorum regnorumque divisio Juri Gentium rectè ad-
scribitur in *l. s. ff. de J. & J.*

S. VII.

Isthæc verò summa potestas, quæ vinculum illud est,
per quod Respublica cohæret, spiritus ille vitalis, quem hæc
tot millia trahunt, quò sublatò integra Respublica nihil per
se futura esset, ejusque unitas & contextus in multas partes
disilliret, cum ipsa terrarum regionumque possessione adeò

connexa est, ut territorio ipsi inhæreat, & quoad omnes res in eodem constitutas, omnes personas inibi commorantes, omnesque actus in eo gestos, summo jure fundata sit, quin & extra fines territorii se non extendat, ut potius imperans ipse, intuitu imperii, extra illos pro privato habeatur, cum imperans absque parentibus cogitari nequeat. Unde sub nomine possessionum, ipsa terrarum imperia Ciceroni & aliis probatis auctoribus passim denotantur. Et quanquam videri possit, personis potius, quam terrarum finibus, summa imperia terminanda esse, quia tamen supposita generis humani divisione in plures gentes, terrarum finibus invicem discretas, societas cujusque gentis, intra fines sui territorii subsistit, iisdem quoque summum imperium ejusque ambitus merito includitur.

§. VIII.

Instituti ratio nunc equidem haud permittit, ut de modo constituendi civitates pluribus hic disquiramus, quâ ratione ipsa natura, ordine & ductu suo, satis declaraverit, se velle, ut inter homines justitia administraretur, Leges Naturales factæ rectæ serventur, & à contemptu, ac interitu vindicentur, summamque ad eò inter homines potestatem esse debere, quæ malum præsens à singulis avertere, & communi utilitati ac juri reluctantibus insigere possit. Non vacat etiam, ut operosius nunc inquiramus, quâ ratione civitates ipsæ per pacta coalescant, usque mediantibus summa imperia deferantur. Quin potius ad naturam & indolem summæ potestatis unice intenti, eam in juribus majesticis, seu partibus suis consistere, & eorum exercitio mediante, totius regionis possessionem obtineri posse, firmiter persuasi sumus. Neque enim, ut imperantes terras sibi delatas obeant, & ad possessionem

nem acquirendam, per singulas provincias ambulent, quisquam facile desiderabit. Unde simul judicari poterit, an & quousque Jctorum assertum, apud Klockium *Volum. 1. Consilio VII. num. 840.* admittendum sit, eum in quasi possessione totius provinciae esse, qui possessionem obtinuit civitatis, quae totius provinciae caput est, & Principem aliosve imperantes, ingressu civitatis principalioris, cum animo possessionem apprehendendi, debitoque apparatu, totius provinciae possessionem sibi acquirere. Idque de casu, ubi nemine contradicente apprehensio facta, & quando res à civitate illa dependentes, nemo praecipitavit, demum intelligendum esse, idem auctor *num. 840.* monuit & res ipsa loquitur.

§. IX.

Qua ratione verò regionis non habitatae, aut desertae, nec non ab hostibus infestae, possessio acquiratur, seorsim dispicere lubet. Et illarum quidem, ut dominium, ita possessio, mediante solà apprehensione acquiritur. Ista verò apprehensio in mobilibus fit dimotione à loco, vel appositione custodis, in immobilibus ingressu, cum animo sibi tenendi. An & signorum impressione possessio, eaque mediante dominium acquiratur, sub notissimo exemplo Andriorum & Chalcidensium quæri solet, cum enim utrique, memorante Plutarcho in *Quæstion. Græcis Oper. tom. 2. pag. m. 296.* novarum sedium quærendarum causâ, in Thraciam profecti essent, ipsisque renunciatarum, barbaros urbem Acanthum dereliquisse, misère speculatores, qui fugâ hostium & solitudine animaversâ, cepere cursu contendere, uter urbem derelictam prior occuparet. Chalcidensis cum pernicitate vinceret, Andrius vibravit hastam, quâ portis infixâ, exclamavit,

se jaculo, Chalcedensis contra se corpore prævertisse, suæque genti urbem desertam acquisivisse. Enimverò, ut ut signorum impressione rem occupati, eoque possessionem acquiri posse, ultro largiamur, quoties res in præsentia & potestate nostra constituta, sed loco in continenti moveri, & actualiter possideri nequit, v. gr. signatione arborum &c. Attamen in casu proposito cum Andriis nunc facere non possumus, cum urbem, quam emissarius ille jaculo signaverat, in potestate sua nondum habuerint; jaculum quoque occupandæ rei immobilis non satis idoneum instrumentum videtur. Et quanquam controversiâ istâ coram arbitris ventilatâ, Andrii sententiarum numero vicerint, ut Plutarchus *d. l.* addit, rectius tamen judicasse eos, qui Chalcedensibus urbem ejusque possessionem adjudicarunt, facile apparebit, si quidem momenta in utramque partem ab Ærodiò *rerum judicat. Lib. V. tit. 21. cap. 1.* adducta, invicem contendantur. De acquisitionibus bellicis, Grotius *Lib. III. cap. 6. §. 3 4.* ita judicat: res mobiles demum captas censerî, ubi intra fines & præsidia hostium perductæ fuerint, immobiles verò ubi vallo, aliisque mansuris munitionibus cinctæ fuerint. Quousque verò id ipsum ad acquisitionem possessionis applicari possit, facile intelligitur, etenim quod exercitus hostilis eam regionis partem, quam cum magna vi ingressus est, & animo sibi tenendi occupavit, interim verè possideat, nemo temerè negabit, ut ut ad stabilem & duraturam firmitatem, nondum sufficiat. Conf. *l. 18. §. 4. de A. vel A. P.* Denique nec illud prætermittere possumus, quòd sicut aliàs singuli privati, non tantùm per se ipsos, sed etiam per alios possessionem acquirere valent, dum ea, que naturaliter acquiruntur; velut possessio, per quemlibet, volentibus nobis possidere, acquirimus *l. 53. ff. de A. R. D.* ita quoque summis potestatibus, per administratos,

nistros, per milites proprios, velut instrumenta, per socios, nisi causa belli communis sit, possessionem regionum occupatarum pariter acquiri.

§. X.

Pergimus ad effectus planè memorabiles, quos possessio inter Gentes operatur, & primò quidem illa omnia hic denuo usufruunt, quæ de natura & indole possessionis jam supra adduximus, dum Gentium diversarum intuitu, pariter ex jure mutuatur, ut ut in se meri facti sit, & *possessio sine jure, quosdam tamen juris effectus* habet, ut Grotius ait, *Lib. 1. cap. IV. §. 20.* Hinc, inquam, fit, ut pro possessore regionis stet præsumtio, isque titulum suæ possessionis edere non teneatur: quo pertinet, quod apud Pufendorfium *Rer. Brandenb. Lib. 18. §. 15.* legitur: *iniquissimum esse, immemoriali, quin plurium seculorum possessione, nixor, ad editionem suorum titulorum contra omnia jura cogere, hoc enim modo omnes totius orbis possessiones & domina incerta redditum iri.* Eadem ratione subortis inter Gentes controversiis, privati sibi arbitrium sumere haud possunt, sed præsentem possessionem sequi tenentur, vid. Grotius *Lib. 11. cap. 23. §. fin.* Et quanquam aliàs in causa dubia utraque pars conditiones, quibus bellum vitetur, quarere teneatur, magis tamen tenetur, qui petit, quàm qui possidet, cum non tantum civili, sed & naturali ratione, in pari causa melior sit conditio possidentis, idem *Lib. 11. cap. 23. §. XI.* Pariter nec ideo inter Gentes possessio definit, quia injusta est, sed & in vafor aut usurpator regni alieni, verissimè tamen possidet, dum animum ac facultatem sibi tenendi habet. Extranei quidem, quamvis possessionem illam, quæ notoriè injusta est, sequi non teneantur, possunt tamen, si velint, uti si necessitate quâdam

dam ducantur, vel utilitas suæ Reipublicæ id exigat. Quam in rem Wicqnefort de l'Ambassadeur & ses fonctions Lib. 1. sect. 3. ità dicitur: Les Princes à qui on envoie des Ministres n'ont pas accoutumé d'examiner les titres de ceux, qui les emploient, ils se contentent, d'en considerer la puissance & la possession, bienqué sans la consideration de l'interêt, ils ne se pressent pas trop de reconnoître l'usurpateur. De cetero, sicut lex Naturæ de non lædendis aliis, Gentes pariter, ac singulos obligat, ità quoque ab omni læsione, ablatione aut turbatione invicem abstinere tenentur, quamdiu pax servari, aut obtineri potest, nec dubitandum, quin defensione possessionis legitimè quasitæ, justam belli causam præbeat. Conf. Grotius Lib. II. cap. 1. §. 2.

§. XI.

Quantum porrò momentum legationibus, iisque in nexis ceremoniis, & aliis similibus juribus actus possessorii adferant, si alia rerum testimonia deessent, vulgatum illud: *in rebus ceremonialibus, non rationem, non dignitatem, non potentiam, sed solam possessionem valere*, satis arguit. Et sicut in rebus corporalibus possessio (quæ propriè ad illas restringitur) apprehensione acquiritur, ità in incorporalibus, quarum quasi possessio in L.L. dicitur, *usus, exercitium, ætius* sunt loco possessionis. Ut autem ejusmodi actus cum effectu allegari possint, debent esse legitimi, sciente & patiente eo, ad quem legatio destinata gesti, nec non ut is, qui actum possessorium allegat, cum jure suo exercuerit, hoc est, ex facultate sibi competente, quæ obligationem in altero producat, quâ pati, vel agere quid teneatur, quæ enim ex liberali tolerantia, & urbanitate facta, vel concessa sunt, non æquè proficere valent. An verò quis actum suo jure, non

non ex indulgentia alterius exercuerit, illud non solum expressa agentis declaratione, sed factis quoque declarari potest, si nimirum Legatus in ista honorum exhibitione cultusque, sollicitudinem suam palam ostendat, caveatque modis omnibus, ne ex curialibus quidquam omitatur, vel indignationem animi, si non satis honoratum se existimet, sufficienter contestetur, nec non si titulos & honores sibi delatos, veluti rem optimo jure debitam susceperit. Vid. Culpis de Legationibus Stat. Imp. cap. 20. ubi quot actus requirantur, nec non an actus ab uno Principe vel Republica exerciti, aliis in pari conditione positus, prosint, vel noceant, pluribus disquirunt.

S. XII.

Insignes quoque possessionis effectus se exerunt, in tuitu praescriptionis. Sicut enim hodie inter omnes ferè, in confesso est, diuturnam possessionem validum dominii, vel imperii titulum gentibus liberis, earumque rectoribus conciliare posse; ita praescriptionem istam, inter Gentes locum habentem, possessione ejusque perenni continuatione potissimum inniti, res ipsa loquitur. Dum autem fundamentum & indolem istius praescriptionis, quidve ad derelictionem pristini dominii inferendam requiratur, pluribus hinc expendere non vacat, illud pro instituti ratione saltè addimus, possessionem perpetuam, & constanti juris tenori, semper usurpato, nunquam intermissò, innixam, etiam jure Gentium requiri, desultoriam verò & interruptam ad praescriptionem non sufficere. Interruptio verò possessionis, non solum fit, provocatione ad arbitrum, aut per actualem pristini domini apprehensionem subinde factam, quod Numidæ excipiebant adversus Carthaginenses, per opportunitates temporum, nunc it-

C

los,

los, nunc Reges Numidarum usurpasse jus, semperque penes eum possessionem fuisse, qui plus armis potuisset, de quibus Grotius *Lib. II, cap. 4. §. 9.* sed & aliis idoneis juris conservandi rationibus, fieri omninò potest. Sanè ubi juris sui retinendi, quis verè idonea signa edit, tunc si vel maximè alter, in possessione actuali subsistat, eadem tamen ad præscriptionem inducendam proficere haud poterit.

§. XIII.

Sequitur, ut dispiciamus, quâ ratione possessio, & animo & corpore quæsitâ, inter Gentes retineatur. Quamquam verò initium possessionis ab actuali & corporali detentione necessàriò fieri debeat, ad illius conservationem tamen non requiri, ut actu secundo & exercitio rei semper insistamus, aut nobiscum testudinum instar circumferamus, ipsa humanarum rerum conditio, cuique, facilè insinuat. Ratio quoque, perinde ac juri Civili conveniens est, ut per aliorum ministeria possessionem retineamus. Unde simul liquet, solo quoque animo, possessionem retineri, quamdiu facultas actu possidendi, plenè sublata non est. Sicque eorum intuitu, qui possessionem nobis auferre conantur, eam tamdiu retinemus, quamdiu rem custodimus, eoquæ pertinet illud Xenophontis apud Grot. *Lib. III. Cap. VI. §. 4. agri possessionem, belli tempore per munimenta retineri.* Et vicissim, si animum possidendi quis amiserit, ipsam possessionem quoque amittet, ac si vel maximè corpore in fundo maneat, hospitis instar saltèm in eo subsistet. Multò magis itaque facultate naturali rei insistendi penitus sublata, possessio amittetur, id quod Dn. Coccejus *supra alleg. Dissert. Sect. IV. & V.* profesâ operâ prolixè exposuit. Eoquæ casu nec insignia, nec tituli, nec inscriptiones, ut possessio conservata videatur efficere

efficere valebunt; quanquam enim insignia inprimis, usu recepta sint, ut dominiorum ac possessionum signa essent, & pro eorum argumentis hoc ipso haberi cœperint; vim tamen probandi tamdiu saltē habebunt, quamdiu de amissā possessione, non aliunde constat; fieri enim potest, ut re dudum amissā tituli tamen & insignia remanserint. Ut ut de cetero ultrò largiamur insignia, titulos & similia ad jus quaesitum conservandum, & praescriptionem impediendam insignes non rarò effectus producere.

§. XIV.

An autem ea, quæ de acquirenda vel retinenda territorum, regionumque possessione hæcenus dicta sunt, & mari quoque conveniat, priusquam ad alia pergamus, paucis adhuc considerabimus. Ubi quidem, quæ circa occupationem maris, & armis, & calamis, dudum olim ventilata sunt, hûc non repetemus. Quando autem in isthòc dissensu verissimum reputamus, non tantum maria particularia, sed & vastum Oceanum occupari posse, eò quòd vastitas & amplitudo ejus, occupationem non profus impossibilem reddat, nec omnem proprietatem excludat, nulla etiam appareat prohibitio, nullaque dari possit ratio, cur jus in terram hominibus concessum, non etiam quoad mare ipsis competeret, cum mare sit pars terræ: Ulrici Huberi, nec non Cornelii van Bynkershoek, bigæ solidissimorum Juristarum, singularia argumenta, quibus occupationem & dominium maris, impugnatum iverunt, pro instituti nostri ratione, prætermittere haud possumus. Et ille quidem *de Jure Civit. Lib. II. Sect. IV. cap. 2.* inter alia obmota dubia, illud inprimis urget, quod mare ob vastitatem & fluiditatem occupari, & possessionem recipere nequeat, ac quod si ibidem dicta, in unam

summam colligere velimus, sequens inde resultabit argumentum: *qua res jure Gentium non recipit possessionem, ea nec domini capax est, Atqui mare non recipit possessionem, E. nec domini capax est.* Majorem putat claram esse, eò quòd naturalis causa, quin & effectus domini sit, ut res existat, in potestate nostra, eique insistamus. Enimverò hæc tanti nondum videntur, ut propterea sententiam, quam professi sumus, deseramus. Primò enim gratis supponit Huberus, necessarium domini effectum esse, ut rei propriæ semper insistamus, nec cogitat in dominio, non solam naturalem, sed & moralem facultatem spectandam esse. Sanè possessio in relatione ad dominium, ità spectanda est, prout cujusvis rei naturæ est conveniens. Sufficit, inquam, ad constituenda dominia, cuique rei ille possessionis modus, per quem, illà liberè uti fruique licet. Sicut itaque facilè concedimus, *quod res, nullo prorsus modo possessionem recipiens, nec domini capax sit,* ità vicissim negamus, omne jus domini ab actuali possessione semper dependere; quin potius, si quis juxta occupationem, aliòve titulo, dominium alicujus rei sibi semel acquisiverit, sufficiet, si liberè eam possideat, ubi velit, & ubi possessio atque usus ad dominium vindicandum necessaria fuerint. Hisque præmissis, minorem propositionem mare non recipere possessionem, Hubero pernegamus, quod enim classe, exercituque maritimo, occupari, & sic etiam, quoties usus postulaverit possessio exerceri possit, talisque possessio maris naturæ conveniat, dudum probavit Strauchius *de imperio maris cap. 5.* Illud verò ultrò fatemur, apprehensam maris possessionem, non æquè facilè retineri, aut probari posse, quàm occupatæ terræ; & ut universum mare ab uno populo occupetur, per rerum naturam impossibile esse. Celeb. Binkershoek. quod attinet, is in Dissert. *de imperio*

imperio maris, Huberi vestigiis insticit, illud in suâ hypothesi quàm maximè propugnans, quòd Jure Gentium possessio solo animo non retineatur, & hætenus possessionis continuatio, sit meri Juris Civilis. Quandoquidem verò illius argumentis illustris Thomasius, in notis ad Huber. *d. l. & Titius in dissertat. de dominio in rebus occupatis ultra possessionem durante* ex asse fecerunt satis, iisdem heic loci diutius non immoramur.

§. XV.

Superest, ut quâ ratione amissa possessio, inter Gentes recuperetur, edisseramus. Quanquam enim, ceu supra vidimus, in summa possessionis, justa, an injusta sit, non referat; plurimum tamen refert, intuitu Legum Divinarum, Gentibus liberis, earumve rectoribus præstitutarum, ceu quarum ipse DEUS acerrimus vindex est. Cum autem in his terris, communem suæque conditionis judicem non recognoscant, non alia via superest, quam ut vel armatâ manu, quâ *rigidò jus dicitur ense*, vel arbitri electione, vel pactionibus sibi consulant & amissa recuperare studeant, De bellicâ occupatione jam supra diximus. Quoad arbitros verò Grotius *Lib. III, Cap. XX. §. 48.* singularem hanc proponit observationem, quòd, quanquam aliàs vulgata juris regula sit, spoliatum ante omnia restituendum esse, atamen arbitros lectos à populo, aut summis potestatibus, de principali negotio pronunciare debere, non de possessione, cum possessoria judicia Juris Civilis sint, Jure Gentium possidendi jus dominium sequatur. Atque adeò dum causa cognoscitur, nihil innovandum esse, tum, ne præjudicium fiat, tum, quòd inter Gentes perdifficilis possessionis sit recuperatio. Ne autem frustrâ hæc talia dixisse videretur, addit

Grotius exemplum controversiæ, inter Masinissam Numidiæ Regem & Carthaginenses, coràm Romanis disceptatoribus, agitatæ, in qua, cum utraq; pars de possessione contenderet, Legati tamen Romani, (referente Livio *Lib. 40. cap. 17.*) possessionis jus non mutarunt, sed causam integram, Romam, ad Senatum, rejecerunt. Quodsi autem exemplum hocce rem non conficere videatur, non solum ob conditionem litigantium, quorum utraq; pars, majestatem populi Rom. comiter observare tenebatur; sed etiã quòd in *Excerptis Legationum Polybii* nomen præ se ferentibus, *cap. 118.* dicitur memoreretur, *Carthaginensium, in litibus istis, deterior. rem causam fuisse, non quia justis deficerentur, sed quia è re sua judices existimârunt, ut sic judicarent.* Huic, inquam, & aliud, non minus memorabile, exemplum Commentatores Grotiani suppeditant, controversiæ inter Henricum IV. Christianissimum Galliarum Regem, & Ducem Sabaudix, circa Principatum Salucix, in qua, Pontifice arbitro electo, cum Rex peteret, ut possessioni ante omnia restitueretur, Sabaudix Legati, nihil magis urgebant, quàm quòd insuper habito possessorio, super ipsa regionis proprietate statim pronuncian- dum sit, agentes: *juris regulam, spoliatum ante omnia restitui debere, non ut in privatorum causis, sic inter Principes observari solere, qui possessionem potissimam juris partem reputent.* vid. Thuanum *Lib. 122. ad ann. 1599.* Mathieu *Histor. Lib. 2. ad d. ann. Serran. sub Henrico IV.* His omnibus tamen haud attentis, Zieglerus *ad d. verba Grotii*, dissensum suum, non obscurè subindicat.

§. XVI.

Enimverò ut ut ratio, quâ Grotius utitur, ac si judicia possessoria solius Juris Civilis sint, examen non ferat, & hæc-

hactenus rectè prælaudatus Zieglerus in alia omnia abeat; rem ipsam tamen quod attinet, sicut per arbitros, non nudos pacis conciliatores, sed eos, qui ex compromisso assumuntur, ut suâ sententiâ controversiam finiant, hic intelligimus, ita pro sententiâ Grotii stabilienda, plures suppetunt rationes, tum ne quidquam innovetur pendente causâ cognitione, tum ne litigantes, non sinè armorum periculo, diutius in suspenso hæreant, aut publico malo ab arbitris recedant, tum quod inter Gentes, possessionis, quâ quis decessit, difficillima, ceu supra jam monuimus, sit recuperatio. Add. Hartm. Pistor *Lib. IV. quæst. 10. num. 25. & sequ.* Aliud tamen dicendum esse, si arbitri cum in finem lecti sint, ut de possessione pronuncient, tunc eos super possessione pronunciare omnino posse, & teneri, res ipsa loquitur.

§. XVII.

Succedunt denique pactiones pacis, quibus medianibus restitutio possessionis pariter obtinetur. Et fieri quidem potest, ut in tractatibus & conclusionibus præliminaribus, seu primo pacis apparatu, per modum conditionis, sinè quâ alterutra pars in pacem non est consensura, de amissa possessione statuatur. In ipsa verò actione pacis, possessiones rerum, in bello turbatas vel ex formula juris antiqui componi, aut ut res maneant, suo loco, ἔχοντες, ὅτι ἔχουσι, observat & pluribus explicat Grotius *Lib. III. Cap. 20. § 11, 12, 13.* Quæ singula latius prosequi, tum & reliqua, quæ supersunt huc conducere, nunc quidem non licet.

T A N T U M

COROL.

COROLLARIA.

I.

Non datur Jus Gentium à Jure Naturæ reipsa distinctum.

II.

Dominium rei occupatæ, etiam per nudam promissionem, citra abdicationem corporalem naturaliter transfere potest.

III.

Eam pignoris speciem, quæ hypotheca audit, inter Gentes liberas inutilem esse, asserit quidem Pufendorf. de J. N. & G. Lib. V. Cap. X. §. 16. rationes verò, quibus utitur, id non evincunt.

IV.

Pœnas natura specificè quidem non determinavit, præcepit tamen, ut omnis injuslitia & injuria inter homines aboleretur, nec non ut proportio sit inter delictum & ejus cœrcitionem.

V.

Pœna homicidii dolosi Jure Divino positivo præstituta, nec mitigari, nec remitti potest.

VI.

Transitus per alienum territorium innoxius, suisque cautionibus munitus, non solum debetur, sed etiam in casu justæ necessitatis, jure perfectò peti, vi armisque vindicari potest.

COROL

00 A 6299

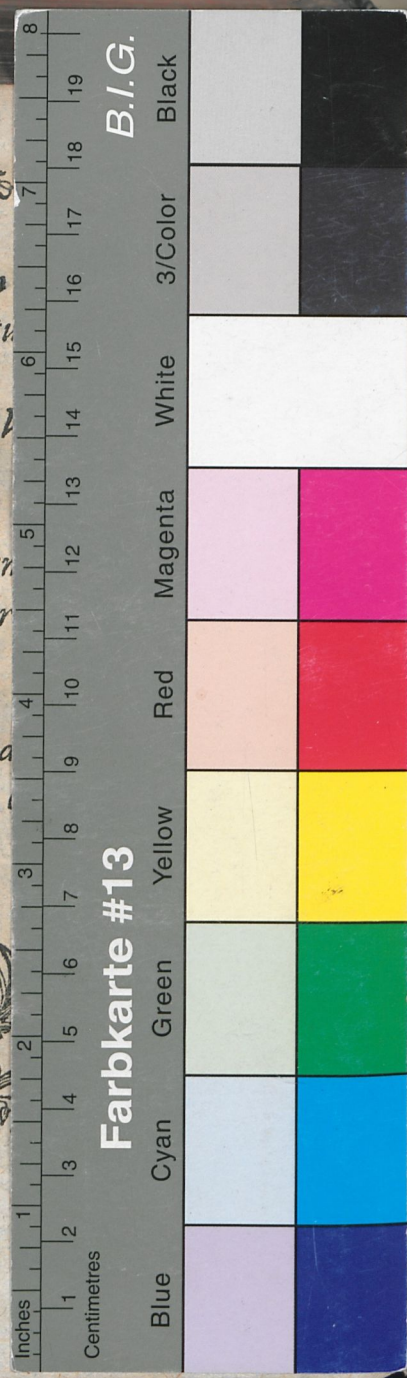
VOIP

VO 17

2ko

DISSERTATIO JURIS GENTIUM PUBLICI,
DE
POSSESSIONE
EIVSQVE EFFECTIBVS
INTER GENTES,

QUAM,
DIVINA FAVENTE GRATIA
IN ILLVSTRI ACADEMIA MARBURGENSI
PRAESIDE

JOHAN. WILHELMO
Waldschmiedt /

V. J. D. PROFESSORE JURIS ET PHILOS.
PRACT. ORDINARIO,

AD DIEM 2. JUNII MDCCXVII. H. L. Q. S.
PUBLICÆ VENTILATIONI SUBMITTET

A. & R.
JOHANNES DE ZIEGLER,
SCAPHVSA HELVETIVS.

MARBURGI CATTORVM,
Litteris PHILIPPI CASIMIRI MÜLLERI, Acad. Typ.

